

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. M.,** zastoupena JUDr. Markétou Vaňkovou, advokátkou v Brně, Poštovská 6, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad,** se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústřední pozemkový úřad ze dne 26. 1. 2011, č. j. 33389/2010-17500,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 33389/2010-17500 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 45.506,30 Kč k rukám zástupkyně JUDr. Markéty Vaňkové, advokátky, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se včas podanou žalobou dne 11. 4. 2011 v 12:28 hod. domáhala u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústřední pozemkový úřad, č. j. 33389/2010-17500 ze dne 26. 1. 2011, kterým bylo zamítnuto odvolání Ing. J. M. a B. M. proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkový úřad Vyškov, č. j. PÚ-562/2007-27-RI ze dne 16. 9. 2010, jímž byl schválen návrh komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Studnice, (KPÚ), zpracovaný firmou AGERIS s.r.o., oprávněným projektantem M. K. Obě účastnice řízení s tímto návrhem nesouhlasily a tvrdily, že jejich pozemky znehodnocuje a rozděluje. Navíc žalobkyně nesouhlasila ani s plánem společných zařízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se mj. uvádí, že komplexní pozemková úprava byla zahájena na žádost vlastníků nadpoloviční výměry v souladu s § 6 odst. 3 zákona č.

139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, veřejnou vyhláškou č. j. PÚ-562/2007-2/KA ze dne 27. 8. 2001. Podle § 8 odst. 1 citovaného zákona pozemkový úřad zajistil vypracování soupisu nároků vlastníků podle jejich výměry, ceny a vzdálenosti a tyto soupisy byly vyloženy k nahlédnutí na Obecním úřadu Studnice, což bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 19. 1. 2009, přičemž vlastníkům byl tento soupis doručen do vlastních rukou.

Posléze byl vypracován plán společných zařízení, který byl projednán sborem zástupců dne 23. 2. 2009 a schválen zastupitelstvem Obce Studnice na zasedání dne 25. 2. 2009. Návrh nového uspořádání pozemků byl projednán s dotčenými vlastníky, jakož i dotčenými orgány státní správy. S návrhem komplexní pozemkové úpravy vyjádřili souhlas vlastníci 84% výměry zemědělské půdy, přičemž ke schválení návrhu požaduje zákon souhlas vlastníků alespoň 3/4 výměry zemědělské půdy, řešené v pozemkových úpravách ve smyslu § 2 zákona č. 139/2002 Sb.

Z dokladů založených ve správním spisu vyplývá, že Ing. J. M. je vlastníkem nemovitostí zapsaných na LV 48. Na tomto LV byly původně zapsány pozemky o celkové skutečné výměře 6,1872 ha v ceně 233.286,807 Kč a průměrné vzdálenosti od referenčního bodu 771 m. v návrhu pro LV 48 jsou pozemky o celkové výměře 6,63306 ha, celkové ceně 238.869,80 Kč a průměrné vzdálenosti 772 m. to znamená, že v návrhu je výměra o 2,32% větší a cena o 2,39% vyšší, avšak s ohledem na stanovená kritéria vlastník není povinen překročení ceny v částce 5.583,10 Kč uhradit. Ing. J. M. je dále vlastníkem id. ¼ pozemků, zapsaných na LV 54 o celkové výměře 0,2107 ha. V návrhu je výměra zachována, průměrná vzdálenost od referenčního bodu se zvětšila o 43 m, což je 8,83% a cena se snížila o 50,20 Kč, tj. o 0,69%. Při velikosti podílu Ing. J. M. došlo ke snížení ceny o 12,55 Kč. Z těchto údajů je zřejmé, že nebyla návrhem nového uspořádání pozemků vůbec poškozena, naopak získala 1.434 m² pozemků navíc bez povinnosti uhradit rozdíl ceny, zvýšené v její prospěch. Nicméně žádnou z variant řešení neodsouhlasila.

Žaloba byla doručena soudu datovou schránkou v pondělí 11. 4. 2011, v 12:28 hod. a údaj o doručení napadeného rozhodnutí uveden nebyl. Žaloba byla podána v rozsahu jedné strany, včetně petitu, a žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné, kdy vady řízení včetně vad samotného rozhodnutí způsobují jeho nezákonnost, kdy k daným vadám je nutno přihlížet z moc úřední. Navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil, o jaké vady se má jednat, se však v žalobě neuvádí. Žalobkyně uváděla, že na podrobném odůvodnění žaloby intenzívně pracuje a doručí je soudu v co nejkratší lhůtě, k čemuž však nedošlo. Na základě vyjádření žalovaného ze dne 5. 8. 2011, v němž si žalovaný stěžoval na nekonkrétnost původního podání žalobkyně a vyčkával s předáním spisu soudu, vyzval soud dne 17. 8. 2011 žalobkyni k doplnění žaloby. K doplnění žaloby došlo až dne 8. 9. 2011.

Teprve ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o odvolání bylo žalobkyni doručeno ve středu dne 9. 2. 2011, konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby tedy uplynul dne 9. 4. 2011 (sobota), takže se potom posledním dnem pro podání žaloby stalo pondělí 11. 4. 2011, kdy žaloba skutečně byla dne 11. 4. 2011 v 12:28 hod. podána.

Žalovaný správní orgán ve svých vyjádřeních ze dne 5. 8. 2011 a ze dne 7. 10. 2011 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, která se konala dne 13. 5. 2014, dne 1. 10. 2015 a 1. 12. 2015, při nichž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích, a dne 27. 6. 2017, z tohoto posledního jednání se žalovaný správní orgán omluvil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze shledal, že žaloba ze dne 11. 4. 2011 trpí neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, a to absencí žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního. Žaloba doručená soudu datovou schránkou v pondělí 11. 4. 2011, 12:28 hod., byla podána v rozsahu jedné strany, včetně petitu, a uvádí se v ní, že napadené rozhodnutí je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné, kdy vady řízení včetně vad samotného rozhodnutí způsobují jeho nezákonnost, kdy k daným vadám je nutno přihlížet z moc úřední. Teprve ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí o odvolání bylo žalobkyni doručeno ve středu dne 9. 2. 2011, konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby tedy uplynul dne 9. 4. 2010 (sobota), takže se potom posledním dnem pro podání žaloby stalo pondělí 11. 4. 2010, kdy žaloba skutečně byla dne 11. 4. 2011 v 12:28 hod. podána. Takto podanou žalobu posoudil Městský soud v Praze jako blanketní.

Žaloba obsahovala jen obecné tvrzení o tom, že žalobce byl postupem správního úřadu krácen ve svých právech na řádné poučení, kdy mu bylo současně upřeno právo na spravedlivý proces. Ze žaloby však nijak nevyplývá, jakého poučení a o čem se žalobkyni nedostalo, a čím jí bylo upřeno právo na spravedlivý proces. Rovněž tvrzení o tom, že výklad ustanovení správního řádu žalovaným zásadně překračuje meze správního uvážení nelze vůbec považovat za žalobní námitku, neboť v něm nejsou označena ani konkrétní ustanovení správního řádu, ani v něm není vyloženo, v čem má ono překročení mezi správního uvážení spočívat. Konstatování, že napadené rozhodnutí je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné, je pak naprosto nekonkrétní, když netvrdí žádný důvod ani nepřezkoumatelnosti, ani nezákonnosti.

Městský soud v Praze přihlédl k nejnovější judikatuře Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku č. j. 9 Afs 46/2013–26 ze dne 23. ledna 2014, a neseznal důvod, proč by se měl od této judikatury odchýlit.

Městský soud v Praze z uvedených důvodů usnesením ze dne 13. května 2014, č. j. 8 A 75/2011 – 86, žalobu odmítnul. Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. března 2015, č. j. 3 As 120/2014 – 56, vyhověl kasační stížnosti žalobkyně a usnesení

Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 8 A 75/2011 – 86, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 120/2014 – 56 konstatoval, že „*V posuzované věci stěžovatelka v žalobě namítla, že napadené správní rozhodnutí považovala za nezákonné proto, že nebyla v průběhu řízení řádně poučena o svých právech, žalovaný ve svém rozhodnutí překročil meze správního uvážení, namítla i nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Tato tvrzení stěžovatelky lze podle Nejvyššího správního soudu považovat za obecně formulované žalobní body, jejichž upřesnění mělo být stěžovatelce umožněno postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatelka tak ostatně učinila v podání doručeném Městskému soudu v Praze dne 8. 9. 2011, tedy ve lhůtě stanovené v usnesení ze dne 17. 8. 2011, č. j. 8 A 75/2011 – 29.*“

Následně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. prosince 2015, č. j. 8 A 75/2011 – 189, napadené rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústřední pozemkový úřad, ze dne 26. 1. 2011, č. j. 33389/2010-17500, zrušil a věc vrátil žalovanému. Nicméně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. února 2017, č. j. 3 As 3/2016 – 89, vyhověl kasační stížnosti žalovaného a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. prosince 2015, č. j. 8 A 75/2011 – 189, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 3/2016 – 89 konstatoval, že Městský soud v Praze je podle § 110 odst. 4 soudního řádu správního vázán právním názorem, tak že možná absence vlastnoručních podpisů označených vlastníků zemědělské půdy na žádosti o provedení pozemkových úprav neměla za následek takovou vadu řízení, jež by způsobovala nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Dále je městský soud vázán právním názorem, že i když žalovaný nepožádal žalobkyni o souhlas s řešením částečně oploceného pozemku zahrady v pozemkových úpravách, nemá ani tato skutečnost za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Na Městském soudu v Praze je poté, aby se zabýval zbývajícími žalobními námitkami.

Na závěr Nejvyšší správní soud dodal, že nepochybné často obtížně řešitelné komplikace způsobené tím, že prostým oplocením pozemků mohlo dojít ke značnému ztížení pozemkových úprav, vedly zákonodárce k tomu, že tuto podmínku v ustanovení § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách s účinností zákona č. 503/2012 Sb. od 1. 1. 2013 zrušil.

Městský soud v Praze postupoval v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 120/2014 – 56, jakož i č. j. 3 As 3/2016 – 89, posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., pozemkovými úpravami se ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech se k nim uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena. Současně se jimi zajišťují podmínky pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a

zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu³⁾ a jako nezbytný podklad pro územní plánování.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. února 2009, č. j. 7 As 26/2007 – 278:

I. Pozemkový úřad schválí návrh pozemkových úprav v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, pokud byly splněny požadavky, které klade § 10 zákona. V takovém případě musí každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkových úprav akceptovat tento nový stav.

II. Ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, upravuje kritéria přiměřenosti původních a navrhovaných pozemků vstupujících do pozemkových úprav. Existence nájemních vztahů či čerpání zemědělských dotací mezi ně ovšem nepatří a nelze jimi ani argumentovat na podporu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o schválení návrhu pozemkových úprav.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, čj. 1 As 96/2011-143, zajištěním přístupnosti pozemků (§ 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech) je třeba rozumět nikoliv faktický stav existující bezprostředně po schválení návrhu komplexní pozemkové úpravy a vydání rozhodnutí o výměně práv, ale stav plánovaný, který nastane po realizaci navržených a schválených společných zařízení. Přístupnost pozemků je zajišťována nejen vhodným projektováním nových pozemků ve vztahu ke stávající cestní síti, ale též navržením cest nových. Pozemky vedené ve zjednodušené evidenci vstupují do pozemkových úprav ve vlastnických hranicích vyplývajících z předchozích pozemkových evidencí (§ 29 odst. 3 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky). Pro soupis nároků vlastníků pozemků řešených v pozemkové úpravě je rozhodující výměra pozemku dle katastru nemovitostí. V případě pozemků vedených ve zjednodušené evidenci se jedná o původní nebo tzv. zbytkovou výměru [§ 84 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 190/1996 Sb.]. Geometrický plán pozemku ve zjednodušené evidenci se v rámci pozemkové úpravy pořizuje jen tehdy, pokud má ve vztahu k němu dojít pouze k obnově katastrálního operátu, aniž by pozemek vyžadoval řešení ve smyslu § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech (§ 9 odst. 16 téhož zákona a § 7 odst. 6 vyhlášky č. 545/2002 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav). Schválení návrhu pozemkové úpravy představuje zásah do vlastnického práva těch vlastníků pozemků, kteří s návrhem nesouhlasí. Podmínka přiměřenosti zásahu do vlastnického práva je splněna tehdy, jestliže nové pozemky navržené do vlastnictví těchto vlastníků splňují kritéria stanovená v § 10 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech (přiměřenost kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků).

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. května 2015, čj. Nad 288/2014-58:

I. Pojem správního orgánu je pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v rovině kompetenční – správním orgánem v tomto smyslu, tedy mimo jiné i ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví pravidla pro určení místní příslušnosti správních soudů, je svazek kompetencí určitého typu. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro

posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium.

II. Pobočky krajských pozemkových úřadů zřízené podle § 2 odst. 4 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, tedy podle zákonné úpravy účinné od 1. 1. 2013, jsou v případech, kdy rozhodují jako správní orgány prvního stupně v řízeních o pozemkových úpravách, správními orgány v kompetenčním smyslu s územní působností vymezenou organizačním řádem Státního pozemkového úřadu. Správními orgány v kompetenčním smyslu byly i pozemkové úřady podle § 19 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění účinném do 31. 12. 2012. V takových případech je třeba pobočku krajského pozemkového úřadu, resp. okresní pozemkový úřad, považovat za správní orgán prvního stupně, jehož sídlo je určující pro místní příslušnost krajského soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s.

Žalobkyně v žalobě podané dne 11. 4. 2011 namítala, že napadené správní rozhodnutí je dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné, kdy vady řízení včetně vad samotného rozhodnutí způsobují jeho nezákonnost, kdy k daným vadám je nutno přihlížet z moc úřední.

V doplnění žaloby ze dne 8. 9. 2011 tyto žalobní body konkretizovala žalobkyně takto:

- K vadám řízení doplnila: Řízení mělo být podle textu rozhodnutí zahájeno na základě žádostí vlastníků nadpoloviční většiny zemědělské půdy. Žalobkyně s provedením úprav nesouhlasila a tvrdila, že k zahájení řízení nebyla shromážděna potřebná vůle nadpoloviční většiny vlastníků zemědělské půdy, neboť část podpisů nebyla učiněna vlastníky nemovitostí bezprostředně, buď byla podepsána jiná osoba, anebo nešlo o vlastnoruční podpis. Takže řízení ve věci nebylo zahájeno zákonným způsobem a tato odvolací námitka byla v rozhodnutí nepřiměřeně zlehčena a zůstala nevypořádána. Dále tvrdila, že záznamy pořízené o jednání správního orgánu prvního stupně postrádají celou řadu nezbytných náležitostí takového jednání. Tvrdila, že konkrétní účel pozemkových úprav nebyl nikdy uveden.
- K absenci veřejného zájmu a nezákonnosti rozhodnutí doplnila: Konkrétní účel pozemkových úprav nebyl nikdy uveden. V roce 2006 nechala obec zavézt úvozovou cestu, jež zároveň sloužila i jako protipovodňová zábrana, bránící přívalové vodě, aby zaplavovala níže položené nemovitosti. V důsledku toho jsou tyto nemovitosti opakovaně ničeny právě v důsledku přívalových dešťů. Proto zřejmě je součástí návrhu pozemkových úprav i vybudování protipovodňového opatření, v konečné podobě návrhu jako protipovodňová hráz s trvale zatravněnou plochou, mj. i na pozemcích žalobkyně. Tato hráz nebo násyp zároveň přerušuje stávající cestu k nemovitostem žalobkyně. Schválená plán pozemkových úprav bezprostředně a bez souhlasu žalobkyně zasahuje pozemky, jež jsou součástí hospodářského celku přináležejícího k nemovitostem č. p. 51, zejména pozemky parc. č. 527/5 (zahrada), 527/4 (ovocný sad), 527/1 a 527/43 (obojí orná půda), jež tvoří pás obdělávané půdy za hospodářským celem domu a přístup k těmto pozemkům byl až dosud přes dvůr domu, zároveň však dosud po přiléhající cestě – pozemku parc. č. 1451/2, jež byl úpravami dotčen.

Městský soud v Praze po posouzení žalobních námitek uplatněných dne 11. 4. 2011 ve spojení s doplněním žaloby ze dne 8. 9. 2011 musel konstatovat, že žalobkyně namítala v podstatě dvě podstatné skutečnosti, a to jednak nesprávné zahájení řízení o pozemkových úpravách, a jednak porušení § 3 odst. 3 zákona č. 139/2002 Sb. Nicméně podle názoru

Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 3 As 3/2016 – 89 možná absence vlastnoručních podpisů označených vlastníků zemědělské půdy na žádosti o provedení pozemkových úprav neměla za následek takovou vadu řízení, jež by způsobovala nezákonnost žalovaného rozhodnutí, a skutečnost, že žalovaný nepožádal žalobkyni o souhlas s řešením částečně oploceného pozemku zahrady v pozemkových úpravách, nemá za následek nezákonnost žalovaného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu námitek, které byly uplatněny v podané žalobě, včetně jejího doplnění, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně. Soud především vycházel z pokynu, který pro něj vyplynul z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3As 120/2014-56, jímž bylo zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2014, č. j. 8 A 75/2011 – 86, o odmítnutí žaloby, a v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že je namístě rozhodnout o projednání žaloby po věcné stránce, jestliže v původní žalobě, byť byla podána sebestručněji, existují alespoň v hrubých rysech vymezené žalobní body. Takové žalobní body pak je možno konkretizovat v doplnění žaloby, a takovou žalobu je potřeba považovat za projednatelnou. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žalobkyně v žalobě podané dne 11. 4. 2011 napadené správní rozhodnutí považovala za nezákonné proto, že nebyla v průběhu řízení řádně poučena o svých právech, žalovaný ve svém rozhodnutí překročil meze správního uvážení, namítala i nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Tato tvrzení žalobkyně lze podle Nejvyššího správního soudu považovat za obecně formulované žalobní body, jejichž upřesnění mělo být žalobkyni umožněno postupem podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního a žalobkyně tak v podstatě učinila v podání doručeném Městskému soudu v Praze dne 8. 9. 2011. Nejvyšší správní soud tedy vymezil tři žalobní námitky, kterými se měl soud zabývat s tím, že je žalobkyně měla upřesnit ve svém doplnění, které bylo doručeno až dne 8. 9. 2011.

Pokud jde o první žalobní námitku, že žalobkyně nebyla poučena o svých procesních právech a v důsledku toho je nemohla řádně uplatnit, musel Městský soud v Praze konstatovat, že žalobkyně skutečně v doplnění žaloby námitku upřesnila. Uvedla, že úkony správního orgánu prvního stupně považuje za závažné porušení svých procesních práv, neboť úřední osoby s ní nejednaly po dobu řízení tak, jak jim ukládá zejména ustanovení § 4 správního řádu a opakovaně jí sdělily informace, které se posléze ukázaly jako mylné, k těmto námitkám se správní orgán nijak nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně neposkytl žalobkyni vůbec žádné poučení o jejích právech, natož pak o důvodech obsahu a důsledcích vedeného řízení o návrhu komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Studnice, (KPÚ), zpracovaného firmou AGERIS s.r.o. Namísto řádného protokolu o jednání byl sepsován zápis bez možnosti účastníků vyjádřit k němu své námitky. Záznamy pořízené o jednání správního orgánu prvního stupně s žalobkyní postrádají celou řadu nezbytných náležitostí a nemohou tedy být důkazním prostředkem o tom, že s žalobkyní bylo jednáno, jakým způsobem a o čem. Záznamy jsou ve svém obsahu značně neurčité, jsou podepsány pouze pracovníkem správního orgánu, nikoliv i žalobkyní, aniž by zde byla případně poznámka, že je podepsat odmítla. Konkretizovaná žalobní námitka byla v původní žalobě velmi stručná, nicméně soud má za to, že z obsahu správního spisu lze jen velmi obtížně zjistit, jak jednání s jednotlivými vlastníky pozemků při provádění pozemkových úprav probíhalo, popř. nejenom jednání s jednotlivě s každým z nich, ale jednání obecně. Správní spis obsahuje zejména zpracovanou dokumentaci k návrhu komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Studnice, (KPÚ), zpracované firmou AGERIS s.r.o., ale o průběhu správního řízení z něj v podstatě nelze nic zjistit. Navíc v podstatě obdobnou námitku žalobkyně uplatnila již v odvolání a

odvolací správní orgán, jehož rozhodnutí je soudem přezkoumáváno, se s touto námitkou vypořádal jedinou větou, když uvedl, že celý postup řízení jednání s odvolatelkami je podrobně popsán ve spise a nelze z těchto dokladů usuzovat, že se pozemkový úřad a zpracovatel odvolatelům dostatečně nevěnoval. To je vyjádření natolik nekonkrétní, obecné a povrchní, že se z něj skutečně nedá zjistit nic o tom, jak inkriminované řízení probíhalo, popř. jaká jednání byla vedena, o čem se s vlastníky dotčených pozemků, a zejména konkrétně se žalobkyní, jednalo. V tomto směru je odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z uvedených důvodů musel soud souhlasit s námitkou, že žalobkyně nebyla poučena o svých procesních právech, a že její procesní práva nebyla v průběhu řízení respektována, neboť z obsahu správního spisu nelze zjistit, že jakým způsobem bylo řízení vedeno a jakým způsobem se s žalobkyní, jako vlastníci dotčených pozemků jednalo.

Pokud jde o druhou žalobní námitku, že napadené rozhodnutí překročilo meze správního uvážení, soud shledal, že tuto žalobní námitku žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 8. 9. 2011 nijak nedoplnila, není tedy z jejího podání zřejmé, co konkrétně namítá. V části I. doplnění sice uvádí, že výklad konkrétních zákonných ustanovení správního řádu zásadně překračuje meze správního uvážení, ale v jakém směru, v jakém smyslu a v čem tedy je nesprávné, v doplnění uvedeno nebylo. Tato žalobní námitka zůstala tedy pouze ve zcela obecné a nekonkrétní poloze. Za tohoto stavu věci Městský soud v Praze nemohl dospět k závěru, že by bylo lze se s touto námitkou vypořádat.

Pokud jde o třetí žalobní námitku týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, v doplnění žaloby ze dne 8. 9. 2011 žalobkyně uvedla, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když odvolací správní orgán se nevypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami. Uvedla, že odvolací správní orgán se spokojil s pouhým výpočtem stávajících a nových výměr a cen pozemků a tento výpočet jej dovedl k závěru, že žalobkyně nemůže být odvoláním napadeným rozhodnutím poškozena. Vůbec se nezabýval věcnými námitkami, např. výhradou vůči přístupu k pozemkům, které se nacházejí za hospodářstvím a k tomu, že bude vlastně připravena o stávající přístupovou cestu. Skutečností je, že v odvolání tuto skutečnost žalobkyně výslovně zmínila, když uvedla, že dosavadní umístění pozemků představuje nejvhodnější prostorové uspořádání pro vlastníka půdy, a to zejména s ohledem přístupu k nim. Namítala, že pozemkovou reformou je navrhováno rozbití těchto scelených pozemků a znemožnění jejich obdělávání přístupovou cestou k domu, tak jako tomu dosud je. Uvedla, že v tom spatřuje znehodnocení těchto pozemků, navíc spočívajícího ve vybudování bezúčelného koridoru a trvalém zatravnění orné půdy. V odvolání dále uváděla, že původně jí cesta byla zrušena a až na její naléhání byla zakreslena znovu, nejdříve úplně špatně, a nyní žalobkyně neví, zda je počátek cesty vedoucí od brány kolem zahrady zakreslen podle skutečnosti. Se zrušením cesty u koridoru nesouhlasí, cesta je kolem pozemku vedena z důvodu jejich obslužnosti, nepotřebuje ji k tomu, aby se na koridor chodila dívat s tím, že k pozemku vedoucím dál se už nedostane. Toto je podle názoru soudu velmi konkrétně formulovaná odvolací námitka, na kterou však odvolací správní orgán vůbec nereagoval. Odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústřední pozemkový úřad, ze dne 26. 1. 2011, č. j. 33389/2010-17500, obsáhle v potřebné míře zrekapitulovalo průběh správního řízení z hlediska časového. Konstatoval, že Ing. J. M. a B. M. podaly proti rozhodnutí prvního stupně odvolání, zkonstatoval obsah jednotlivých odvolacích námitek, které stručně parafrázoval a konstatoval, že Ing. J. M. je vlastníkem nemovitostí zapsaných na LV 48 a dále vlastní id. ¼ pozemků zapsaných na LV 54, a dospěl k závěru, že návrh komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Studnice, (KPÚ),

zpracovaný firmou AGERIS s.r.o. splňuje zákonem stanovená kritéria přiměřenosti výměry, po provedených výpočtech, a že žalobkyně nebyla návrhem nového uspořádání pozemků vůbec poškozena, když získala o 1.434 m² pozemků víc. Uzavřel potom s tím, že zaměřením skutečného stavu v terénu došlo k upřesnění hranic jednotlivých pozemků podle skutečného stavu v terénu. Vybudování opatření proti přívalovým deštům bylo posouzeno jako nezbytné, aby nedocházelo ke škodám. Uzavřel s tím, že odvolací orgán nemůže přikazovat starostovi obce cokoli, neboť k tomu není kompetentní a vypořádal se s námitkou o možné nepravosti podpisů vlastníků půdy na žádostech a k nesouhlasu s úbytkem orné půdy. Pokud jde tedy o tuto odvolací námitku žalobkyně, Městský soud v Praze musel, konstatoval, se odvolací správní orgán k ní vůbec nevyjádřil a nijak se s ní nevypořádal, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Nezbylo tedy než konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Ústředního pozemkového úřadu, je minimálně v této části nepřezkoumatelné pro nevypořádání se s odvolacími námitkami.

Městský soud v Praze Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního). S ohledem na uvedené skutečnosti ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil tak, že 7.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby a kasační stížnosti, 1.913 Kč činilo jízdné žalobkyně na soudní jednání, tedy celkem 8.913 Kč. Podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) soud určil náklady právního zastoupení, a to za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 á 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsal žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 á 300 Kč. Dále potom pět úkonů podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. sepsal kasační stížnosti a 4x účast při jednání (13. 5. 2014, 1. 10. 2015, 1. 12. 2015, 27. 6. 2017) á 3.100 Kč a 5x režijní paušál á 300 Kč, náhrada za promeškaný čas dne 1. 10. 2015, 1. 12. 2015 a 27. 6. 2017 ve výši 3.630 Kč, tedy celkem 30.008 Kč, včetně 21% DPH. Dále 6.585,30 Kč činilo podle vyhl. č. 328/2014 Sb. cestovné právního zástupce 3x na trase Brno – Praha a zpět. Celkové náklady žalobkyně tedy činily 45.506,30 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2017

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková